

1

Popis: Běláskovití dosahují rozpětí křídel od 35 do 70 mm. Tělo mají štíhlé s poměrně širokými křídly, která jsou bílá nebo žlutá s tmavými skvrnami. Housenky jsou štíhlé a tělo mají pokryté nepatrnými bradavkami a krátkými chlupy. Běláskovití u nás zahrnují dvě podčeleďi: bělásky (Pierinae) (1, 2) a žlutásky (Coliadinae) (3).

Výskyt: Běláskovití se vyskytují od nížin do hor. Obývají širokou škálu stanovišť, někteří, jako **bělásek zelný** (1) či **bělásek řepový** (2), jsou známí především ze zahrad, parků či polí, kde se přizívají na užitkových rostlinách. Několik druhů je naopak vzácných a vyskytuje se pouze na specifických biotopech, jako jsou křovinaté suché stráně, skalní stepi a lesostepi nebo okolí rašelinišť.

2

Biologie: Letová perioda běláskovitých může začínat již v únoru, kdy při oteplení běžně vylétají přezimující **žlutásci řešetlákoví** (3), a končí v listopadu. Housenky bělásků se až na výjimky živí brukvovitými a bobovitými rostlinami. Housenky žlutásků jsou oligofágní či monofágní, většina druhů žije na bobovitých rostlinách, s výjimkou několika druhů, jejichž živnou rostlinou je např. vlochyň, krušina či řešetlák.

Zajímavosti: Žlutásek řešetlákový (3) se ve stadiu dospělce dožívá 10 až 11 měsíců, čímž patří mezi nejdéle žijící motýly. V rámci tohoto času prožije letní (estivace) i zimní (hibernace) spánek. Zimní období přežívá díky látkám příbuzným ethylenglykolu, který používáme jako nemrznoucí směs pro chlazení motorů, díky nimž nemusí vyhledávat pro přezimování úkryty jako jiné druhy, ale umožňují mu přežít zimu přímo venku ve vegetaci, kde ho mnohdy překrývá i sníh.

3

- 1 – bělásek zelný (*Pieris brassicae*)
2 – bělásek řepový (*Pieris rapae*)
3 – žlutásek řešetlákový (*Gonepteryx rhamni*)

Popis: Dosahují rozpětí křídel od 22 do 36 mm. Mají zavalité tělo s poměrně velkou hlavou a na konci zahnutými tykadly. Housenky mají výrazně kulovitou hlavu, která je viditelně odsazená od hrudi. Na živných rostlinách si vytvářejí zámotky, v nichž se ukrývají. Kukla je pomocí brv na hlavě a zadečku pevně uchycena v hustém zářepku.

Výskyt: Soumračníkovití se vyskytují od nížin do hor a obývají širokou škálu biotopů, např. stepi, lesostepi, kamenité stráně, louky, pastviny, úhory, okraje cest, podmáčené louky atd. S několika nejběžnějšími druhy, jako je **soumračník rezavý** (1), **soumračník jahodníkový** (2) nebo **soumračník máčkový** (3), se můžeme setkat na vlhčích loukách, podél cest i železničních naspů.

Biologie: Letová perioda soumračníků trvá od dubna do října. Housenky jsou oligofágní, přičemž živnou rostlinou většiny druhů jsou různé druhy trav či mochen. Jen několik málo druhů soumračníků žije např. na bobovitých rostlinách, devaterníku, slézu či krvavci menším.

Zajímavosti: Oproti svému jménu létají u nás soumračníci za hezkých slunečných dnů. Nicméně v centru svého výskytu, které leží v neotropické Jižní Americe, opravdu létají převážně za soumraku a rozbřesku. Soumračníkovití jsou skupinou denních motýlů (Papilionoidea), která je však charakteristická řadou znaků pro denní motýly spíše netypických. Zejména jde o způsob propojení předního a zadního křídla, které jim propůjčuje jejich typický postoj včetně specifického polootevřeného držení křídel.

1

2

3

- 1 – soumračník rezavý (*Ochlodes sylvanus*)
2 – soumračník jahodníkový (*Pyrgus malvae*)
3 – soumračník máčkový (*Erynnis tages*)